Nógrádi Gábor

Esszéversek

Amikor

Amikor a gyermek vére sárral keveredik,
ujjal mutat rád az Úr.
Amikor a tüdője vízzel megtelik,
ujjal mutat rád az Úr.
Hat másodpercenként éhen hal egy,
ujjal mutat rád az Úr.
Mások mögé bújsz, arcod elrejted,
ujjal mutat rád az Úr.
„Mit tehetnék én?" Mit tehetnél te?
Ujjal mutat rád az Úr.
Ujjaddal az úrra mutogatsz folyton,
de ujjal mutat rád az Úr.

Mi rosszat…?

Mi rosszat kívánjunk, hogy
megvalósuljon a jó?
Ez elég meredek.
De Jézus kereszthalála nélkül
hány keresztény volna?
S a guillotineok…?
Azóta a szabadságról álmodik,
ki álmodik.
S ha nincs Hitler,
hol lenne Izrael?
S ha nem hal meg anyám,
írnék egy verset is?
Kegyetlen, szemét gondolat,
utálom. De ami tény, az tény.
Ám semmi rosszat ne kívánj!
Eljön magától.
És aztán a jó.

Nem én

Nem én írom ezeket a sorokat,
nem én.
Nem én írom a mondatokat,
nem én.
Nem én gondoltam ki a szavakat,
hasonlatokat.

Nem a költők írták, hogy
talpra magyar,
meg *hazádnak rendületlenül*,
és *a rakodópart alsó kövén*,
nem ők.

Egy írószerszám, csak az vagyok,
egy billentyűzet.
Írják velem az üzeneteiket
szakadatlan.
De mért velem – a fenébe is! –,
ki nem akartam, csak jól élni,
s boldogan?
Nem szenvedni,
és minden köznapi
élvezetet birtokolni.
(Főleg a nőket!)

Írnak velem.
Egy eszköz, az vagyok csak.
Egy eszköz holt kezükben.
„Ők fogják ceruzámat.”